

Abych pravdu řekla, do psaní dnešního článku se mi moc nechtělo. Trvalo mi několik dní, než jsem v sobě zpracovala nijak překvapivý, ba očekávaný rozporuplný dojem z koncertu [Jana Nedvěda](#)

v pražské Zahradě (12.2.). První rozhodnutí po jeho skončení, že na něj už nikdy nepůjdu, samozřejmě nedodržím. Já prostě zase někdy přijdu, protože mi za to většina písniček zejména těch starších v jeho podání na živo stojí. Zase to někdy zkusím, i když vím, že má neschopnost přijímat jeho řečnění, apelativní proklamace, laskavá moudra, rady a porady, se už nezmění, stejně jako potřeba Jana Nedvěda obecnost vychovávat a oblažovat spásitelskými návody a recepty na lepší svět a krásnější mezilidské vztahy. Nepřesvědčil mě, ani když

v závěru přiznal, že co říká, myslí žertem, aby diváky pobavil, neboť si váží toho, že věnovali "v dnešní těžké době" svůj čas a peníze (220 Kč) návštěvě jeho koncertu. Stačí se mrknout do jisté bulvární tiskoviny, jeho perlivé poklady si přečtete občas právě tam.

Honza Nedvěd v Zahradě

foto: Pája Jindrák

Ale něco je za něco, jako ve všem a vždycky. Pravý poklad Jana Nedvěda najdete v písničkách a neříkejte, že je důvěrně neznáte. Kolikrát jste zapěli objektu své touhy *Tuhle písničku chtěl bych ti lásko dát, ať ti každé den připomíná*

?? Kolikrát jste v duchu slyšeli, jak

Do noci před tunelem zahouká poslední vlak, co veze opožděný nádražáky domů spát

?? Kolikrát

Pro jednu pitomou holku, pro pár nocí touhy

? ten náš člověčí svět už zabolet? Kolik těch písniček zůstane natrvalo v paměti nás, postižených pečlivě skrývanou romantikou? A tak, ať si Jan Nedvěd žije, jak umí a říká, co

chce. Nikdo není dokonalý. Ani on, ani vy, natož já, abych jej soudila. Jen si myslím i podle ohlasů z hlediště, že lidi na Nedvědův koncert přišli právě za jeho písničkami, aby je mohli prožít, zazpívat si je, a kterých mohlo zaznít daleko více, kdyby tolik nemluvil. Škoda.

Ale vraťme se na začátek. Na lehce ztemnělé pódium přišla kapela **Poklad** a klávesista Jindřich Koníř zahájil trochu jako v krematoriu smutečními čtyřmi takty z

Podvodu

a motivem ze

Stánků

. Pak ale vykouzlil pramínek vody, proměnil jej v řeku, jistojistě Sázavu, ubíhající kamenitým korytem třeba v zátočině pod Medníkem, a za přede hry k

Na kameni kámen

do světla reflektorů za potlesku diváků vešel Jan Nedvěd.

Ten úvod trval jen necelou minutu, ale působil tak sugestivně, že jsem se vyloženě začala těšit.

Jako suchej starej strom, jako

všeničící hrom, jak v polí tráva, připadá mi ten náš svět plnej řečí, a čím víc, tím líp se mám
?zazpíval na uvítanou a zatím jen tiše vyslovil své přání, aby nás hudba

bavila a přenesla nás alespoň na chvilku do jiného světa.

Hlídej lásku, skálo má

Trampský M.A.S.H., Izrael? Kamarád, Tak jsem to tu miloval, Kohout, Růže z papíru, Čepice

? přidali se diváci nesměle a kapela folkrockově doprovodila i Nedvědovo scatování. Píseň

Osmnáct

si zazpívali sami

Příbuzní

(rozuměj Poklad bez Jana Nedvěda) a tak si je představme: Kapelník

Jan Nedvěd ml.

- zpěv, kytara,

Vojta Nedvěd

- zpěv, dvanáctistrunka,

Hanka Šebestová

- zpěv,

Jindřich Koníř

, skvělé vtipné klávesy a syntetické bicí a

Milan Plechatý

- baskytara, který po Sobotovském způsobu jednotlivé hráče představil. Bohužel zpěvu Jana Nedvěda mladšího nebylo téměř vůbec rozumět. A to jsem v Zahradě zažila poprvé a myslím, že ani práce zvukaře či akustika sálu to nezpůsobily. Jejich další dvě písničky přijalo obecenstvo celkem neutrálně.

Pak se vrátil rozesmátý Jan Nedvěd jen s kytarou a s čerstvým otcem "porodníkem" Vojtou zahráli písničky, při nichž už zpívali v sále všichni. *Slunovrat, Nad Sázavou, Skládanka*, s kapelou

Hopsinky, Podvod, Stánky

?lidi chtěli ještě další, ale to už Honza naplno propadal svým osvětovým i úsměvným dlouhým monologům. Po závěrečném cajdáčku

Valčíček

samozřejmě na tři přídavky prokládané proslovy nekonečnými také došlo.

Jednou budu dál, já vím

?končilo se sborem a dlouhým aplausem.

Abych jen nezpochybňovala účinnost Nedvědových slov, také jsem si odnesla užitečnou radu. A sice vylepšení jednoho receptu. Tedy, pokud také děláte kuře a la kachna, doporučil jako nádivku použít tvrdší chlebový rohlík, potřený kachním sádlem, pokapaný magi, posypaný cibulkou, pekáč přiklopíte a při 200 stupních pečete na másle dvě hodky. Pokud vám z kuřete nezůstane jen vysušený skelet a rohlík, jak předpověděl do strýce lehce rýpající Vojta, určitě si pochutnáte. Třeba Honza časem vydá i kuchařku.

"Pozdravujte ty hodný a dobrý lidi a kdybyste náhodou potkali Pána Boha, zeptejte se ho, jak to s tím světem myslí?" nabádal pateticky v závěru koncertu Jan Nedvěd. Přemýšlela jsem, za

Poklad(y) Jana Honzy Nedveda v Zahrade

Napsal uživatel Džexna

Čtvrtek, 19 Únor 2004 04:00

kým půjdu, abych mu pověděla: "Hele, ty jsi takový hodný a dobrý člověk. Pozdravuje tě Honza Nedvěd." :-))) Ne, nechci být jízlivá. Ale Pána Boha jsem zatím ještě nepotkala.